

ættelse af en Straffedommer i Aarhus, der var Tale om. Jeg forlod nemlig Salen et Øjeblik imod Slutningen af Forhandlingen om Lovforslaget om Forældelse af Forbringingsrettigheder og anede ikke, at Forhandlingen vilde stride saa hurtigt frem, som sket. Da jeg kom tilbage og hørte, at det ærede Medlem for Præsto Amtis 1ste Valgkreds (Svend Høgsbro) havde Ordet, troede jeg derfor, at det var Lovforslaget om Straffedommeren, han talte om. Hans Bemærkninger om, hvad der stod i Møtterne, passede nemlig godt herpaa. Det var først, da jeg saa, at det næste Lovforslag var det, vi nu behandle, at jeg blev opmærksom paa Fejltagelsen. — Jeg har altsaa vel været vidende om, at der forelaa en Beretning, indeholdende et fuldstændigt Forslag, men jeg har ikke fundet Anledning til at tage Hensyn til det ved Udarbejdelsen af det nu fremsatte Lovforslag, idet jeg stod i den For- mening, at det ikke vilde føre til noget. — Jeg vilde blot tillade mig denne Berigtigelse.

N. J. Larsen: Det foreliggende Forslag vakte straks, da det blev anmeldt her i Tinget, en betydelig Interesse, navnlig i den juridiske Verden. Den Opgave, det søger at løse, er meget stor og vanskelig; man var derfor spændt paa at blive bekendt med, hvorledes Lösingsforsøget var lykkedes. Og denne Interesse voksede, da man hørte, hvad den ærede Ordfører for Forslagsstillerne oplyste ved Lovforslagets Indbringelse her i Tinget. Han meddelte, at Lovforslagets Fremkomst ikke skyldtes en øjeblikkelig, forbigaaende Situation, men at det var Resultatet af et Arbejde „i aarevis“ fra hans og hans Venners Side; man havde „øfret sine Kræfter“ paa den Sag, Lovforslaget tilstøter at fremme. Naar man hørte, at de 5 ærede Forslagsstillere, der jo alle ere bekendte for at være evnerige Mænd, havde øfret Arbejde og Kræfter paa Sagen i saa lang Tid, som det blev antydet af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, maatte man jo være belavet paa at faa et sjældent smukt Produkt af saa megen Svær frem for Offentligheden. Det bemærkedes af den ærede Ordfører, at man havde taget Hensyn til Processkommissionens Arbejde af 1875, men dette var nærmest som en Affomodation, idet det samtidig blev ytret, at man havde gjort det, fordi man havde ment „derigenem at afvæbne Indvendinger, der maatte komme fra Regeringens Side“; i øvrigt fremtraadte Arbejdet som et originalt Resultat af de ærede Forslagsstilleres Virksomhed. Da jeg gennemløb Forslaget, forekom det mig straks, at der var meget

bekendt i det, ikke blot, hvad Indholdet angik, men endog med Hensyn til Ord og Bendinger. Jeg foretog da en Sævnførelse af det med den gamle Processkommissionens Arbejde fra 1875, idet jeg tillige sammenholdt det med det Udkast, som er udarbejdet af den senere nedsatte Processkommission af 1892, og det viste sig saa, at det ikke var den gamle Processkommissionens Udkast, som havde afgivet Grundlaget for det foreliggende Forslag, men at dette derimod stred sig fra den Processkommission, der endnu sidder og arbejder paa Udkast til en Reform af vor Retspleje. Det viste sig, at denne endnu arbejdende Processkommissionens Udkast i den Grad havde været Kilden til det foreliggende Forslag, at endog Sprogfejls fandtes gengivne. Som Eksempel skal jeg nævne, at det i Forslagets § 2 hedder, at naar det i Indtaldelsen „er betydet den mistænkte, at han maa møde personlig“, kan Anhøldelse finde Sted, ialfald han udebliver. Dette „maa“ er aabenbart en sproglig Fejl; der skulde staa „skal“, da der ikke er Tale om at indrømme den mistænkte noget, men TALEN er om at paalægge ham en Pligt, som han skal efterkomme. Denne Sprogfejl, som ikke forekommer i det gamle Kommissionsudkast, findes i den nuværende Processkommissionens Udkast, og den gentager sig nu i de ærede Forslagsstilleres aarelange Arbejde. Helt igennem ser man, hvorledes Kommissionen af 1892 har tjent til Forbillede for det foreliggende Lovarbejde. Jeg maa dog her bemærke, at medens dette gælder Forslagets to første og mest omfattende Affnit, om Anhøldelse og Varetægtsfængsling, er det tredje Affnit af Forslaget de ærede Forslagsstilleres originale Arbejde; jeg skal senere komme tilbage til det. Jeg tør ikke trætte det høje Ting med at gennemgaa hver enkelt Paragraf og sammenligne den med det Udkast, som er udarbejdet af Processkommissionen af 1892, hvis Virksomhed jo endnu ikke er afsluttet. Jeg tør ikke trætte Tinget hermed, men jeg vil kun udtale, at en Sævnførelse viser, at man sjældent finder et Forslag, der i den Grad følger et Forbillede, som det her er Tilfældet. Det gaar saa vidt, at, som bemærket, ikke blot Sprogfejl gaa igen i det foreliggende Tilfælde, men at naar f. Eks. den gamle Processkommission har brugt Udtrykket „3 Dage“, medens den nufiddende Kommission har ændret dette Udtryk til „3×24 Timer“, saa finder man i det her foreliggende Forslag ogsaa „3×24 Timer“. En saa omfattende Benyttelse af den nuværende Processkommissionens Arbejde maa vel siges at indeholde en meget stærk Anerkendelse,